

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

- žalobců:
- a) **Obec Modletice**, IČO 00640158
sídlem Modletice 6, 251 01 Modletice
 - b) **Sdružení občanů okolí SOKP proti hluku z dopravy**, IČO 22608192
sídlem Mladíkov 406, 252 42 Jesenice
 - c) **D. Z.**, nar. dne xxxxxxxx
bytem D.

všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend,
IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

Ředitelství silnic a dálnic České republiky, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4
zastoupené advokátem JUDr. Janem Marečkem
sídlem Na Švihance 1476/1, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2016 č. j. MHMP 1457916/2016 (sp. zn. S-MHMP 333704/2013)

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobci se domáhají u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného jako speciálního stavebního úřadu ze dne 26. 8. 2016 č. j. MHMP 1457916/2016, sp. zn. S-MHMP 333704/2013 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl na žádost osoby zúčastněné na řízení jako stavebníka ze dne 29. 4. 2013 povolen podle ust. § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), resp. ve znění zákona č. 350/2012 Sb., na období od 29. 8. 2016 do 30. 6. 2017 zkušební provoz stavby „Silniční okruh kolem Prahy – jihozápadní segment, úsek č. 512 D1 – Jesenice – Vestec“ (dále jen „*SOKP 512*“) a kterým byly stanoveny podmínky tohoto zkušební provozu. Požadují rovněž přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žalobní body

2. Žalobci, kteří nebyli účastníky správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí, se vyjádřili k podmínkám své žalobní legitimace. Tvrdí, že jsou přímo kráceni na svém právu na ochranu života a zdraví, vlastnickém právu, právu na samosprávu a právu na příznivé životní prostředí a na právech vyplývajících z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí povolením zkušební provozu na SOKP 512.
3. Žalobkyně a) uvádí, že je přímo zkrácena na svých právech tím, že stavba SOKP 512 svým nadměrným hlukem obtěžuje většinu jejích obyvatel. Připomíná, že v době, kdy probíhala příprava stavby SOKP 512, se účastnila jednání, která probíhala k jednotlivým fázím projektu. Na všech těchto jednáních byla předkládána projektová dokumentace, podle které neměla mít stavba SOKP 512 na žalobkyni a) žádný významný vliv, tedy, že nebude třeba provádět protihluková opatření, protože hluk v obci žalobkyně a) bude výrazněn pod limitem 50 decibelů (dále „*dB*“), který platí pro noční hodiny. Proto při těchto jednáních žalobkyně a) neuplatňovala požadavky na jakákoli protihluková opatření. Avšak na základě měření hluku, které proběhlo 4. až 5. 10. 2011, po uvedení SOKP 512 do předčasného provozu, bylo zjištěno, že naměřená skutečná průměrná hodnota hluku pro noc je na úrovni 52 dB. Tato hodnota však výrazně překračuje hygienický limit pro noční dobu, který je 50 dB. Žalobkyně a) se domnívá, že v době zahájení provozu stavby SOKP

512 stavba nesplňovala příslušné předpisy a příslušné správní orgány neměly spuštění provozu povolit. Ve dnech 6. až 9. 8. 2013 proběhlo v obci žalobkyně a) další měření hluku, jehož závěrem je též prokazatelné překročení hygienického limitu hluku pro noční dobu. Nadměrný hluk v obci žalobkyně a) velmi významně obtěžuje její občany a narušuje její rozvoj. Žalobkyně a) namítá, že všemi výše uvedenými zásahy se cítí být dotčena a poškozena ve svém právu na samosprávu, zaručeném články 8 a 100 až 104 Ústavy České republiky. Opakovaným povolením zkušebního provozu SOKP 512 došlo k výraznému ohrožení pohody bydlení, života a zdraví občanů žalobkyně a) a ke zhoršení životního prostředí na jejím území.

4. Žalobce b) uvedl, že je spolkem, jehož předmětem činnosti je ochrana veřejného zdraví před hlukem z dopravy, zejména v urbanizovaných oblastech kolem SOKP, dále ochrana životního prostředí, přírody a krajiny před negativními vlivy dopravy, tvorba prostředí bezpečného z hlediska dopravy, jakož i podpora prosazování širší účasti veřejnosti v řízeních týkajících se ochrany životního prostředí, zejména týkající se hluku z dopravy. Připomíná, že dlouhodobě usiluje o řešení problematiky hluku v okolí SOKP, která se mu nedaří s kompetentními správními orgány vyřešit. Žalobce b) tvrdí, že povolením zkušebního provozu byl zkrácen na právu na spravedlivý proces. Zároveň tvrdí, že byl rozhodnutím zkrácen též na právu na příznivé životní prostředí.
5. Žalobkyně c) je spoluvlastníkem nemovité věci č. p. xxx na pozemku parcelní číslo st. xxx v k. ú. D., zapsáno na LV xxx vedeném u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-východ. Je zřejmé, že nemovitá věc žalobkyně c) se nachází v blízkosti stavby SOKP 512. Žalobkyně c) uvádí, že zde zcela objektivně existuje celoroční i celodenní zátěž vznikající provozem stavby SOKP 512, zejména zvýšený hluk a znečištění ovzduší na její nemovité věci. Na základě měření v roce 2011 byla naměřená skutečná průměrná hodnota pro noc na úrovni 55 dB, což výrazně překračuje hygienický limit pro noční dobu. Žalobkyně c) tvrdí, že prodloužení povolení zkušebního provozu SOKP 512 znamená zásah do jejího vlastnického práva k výše uvedeným nemovitým věcem a do jejího práva na ochranu zdraví.
6. Žalobci namítají, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejich práv tím, že byl opakovaně prodloužen zkušební provoz stavby SOKP 512, a to bez splnění podmínky vyplývající z rozhodnutí ze dne 27. 6. 2013 č. j. MHMP 333704/2013/ODA-O1/Za o povolení zkušebního provozu na období 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015, tj. realizace protihlukových stěn označených PHS_01 až PHS_05 podle hlukové studie z března 2012 č. zak. 3-0512-0008-69, zpracovatel PUDIS, a.s. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2016 č. j. 4 As 17/2016-44. Rozhodnutí o zkušebním provozu však bylo předtím ještě prodlouženo do 30. 6. 2016 s podmínkou, že v rámci zkušebního provozu stavby bude provedeno měření hluku z provozu na uvedeném úseku SOKP 512 za plného provozu bez omezení rychlosti v chráněném venkovním prostoru staveb v denní a noční době a že výsledky měření hluku budou vyhodnoceny jak ke stávající intenzitě dopravy, tak k intenzitě dopravy očekávané pro rok 2025. Namísto uvedení stavby do trvalého provozu nebo prodloužení zkušebního provozu vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým opět povolil zkušební provoz.
7. Žalobci se rovněž zabývali podmínkami přípustnosti žaloby. Odkázali na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2014 č. j. 4 As 157/2013-33 s ohledem na to, že v tomto případě napadají prvostupňové správní rozhodnutí. *Jestliže zákon stanoví podmínku vyčerpání řádného opravného prostředku přípustného podle zvláštního předpisu (zde správní řád), pak se tím podle*

NSS *míní ve správním řízení odvolání v případech, kdy zákon podání odvolání nevylučuje, a to pouze ve vztahu k osobám, kterým zákon podání odvolání umožňuje, tj. k účastníkům správního řízení. Z toho, že správní řád upravuje postup odvolacího orgánu v případě podání odvolání nepřipustného (§ 92 správního řádu) nelze dovozovat, že by takovým nepřipustným odvoláním (respektive rozhodnutím o něm) měl být podmiňován přístup k soudu. V případě, že zákon neupravuje takový přípustný řádný opravný prostředek, je nutné připustit žalobu přímo proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu (žalobci odkazují – co se týče tohoto závěru – i na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2013 č. j. 6 Ans 16/2012-62). Žalobci uvedli, že nebyli účastníky řízení o vydání napadeného rozhodnutí, a proto nepodávali odvolání, které by bylo nepřipustné.*

8. Věcné a procesní žalobní námitky shrnuli žalobci do následujících, místy se však argumentačně překrývajících žalobních bodů:
9. *Zaprvé.* V průběhu povolování SOKP 512 byli žalobci – jak uvádějí – opakovaně ujišťováni, že stavba bude řádně odhlučněna, přesto dochází k *překračování závazných hygienických limitů hluku*. Uvádějí, že hlukové studie z 7/2011 a z 3/2012 dělí zdroje hluku s tím, že naměřený hluk nepochází čistě z provozu na SOKP 512, ale též z komunikací II/101 a II/603. Žalobci tvrdí, že dělení zdrojů hluku je v rozporu s ust. § 30 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o ochraně zdraví*“). Žalobci poukazují na to, že hlukové limity jsou stále překračovány, jak vyplývá z uskutečněných hlukových měření (2011, 2013, 2016).
10. *Zadruhé.* Žalobci mají za to, že ze strany žalovaného došlo v tomto případě k *porušení ústavního práva na příznivé životní prostředí*, zakotveného v čl. 35 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že toto právo je součástí hospodářských, sociálních a kulturních práv, je možné se ho domáhat pouze v mezích zákonů, které tyto články provádějí. Podle žalobců není možné toto právo omezovat metodickými návody a technickými normami. Žalobci podotýkají, že kdyby hluková zátěž byla posuzována podle právních předpisů účinných v době povolení předčasného užívání stavby SOKP 512, a nikoli podle metodických návodů a technických norem, hlukové limity by nebyly dodrženy ve více případech.
11. *Zatřetí.* Žalobci jsou přesvědčeni, že napadené rozhodnutí je – co se týče hlukové zátěže – *v rozporu s předpisy na ochranu veřejného zdraví*. Opakovaným prodlužováním užívání stavby SOKP 512 před její kolaudací podle nich došlo k zatížení území lidskou činností nad míru únosného a přípustného zatížení, a tím i k ohrožení požadavků ochrany veřejného zdraví a životního prostředí. Hrozba těchto důsledků je podle žalobců zřejmá, přesto však nebyla žalovaným adekvátně vyhodnocena a nebyla přijata žádná opatření, která by mohla poškození zabránit. Nebyla tak zabezpečena ochrana staveb sloužících k bydlení, tedy i domů a bytů ve vlastnictví žalobců jakožto chráněných objektů ve smyslu ust. § 30 odst. 3 zákona o ochraně zdraví.
12. *Začtvrté.* Žalobci namítají, že *napadené rozhodnutí neodpovídá žádosti*. Bylo žádáno o povolení ke zkušebnímu provozu do konce roku 2015, žádná další žádost nebyla žalovanému předložena. Žalovaný překročil podle žalobců pravomoc při vydání napadeného rozhodnutí.
13. *Zapáté.* Žalobci namítají, že *napadené rozhodnutí vydal věcně a místně nepříslušný orgán*. Řízení o povolení zkušebnímu provozu mělo podle nich vést Ministerstvo dopravy, a to na

základě znění zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, účinného od 1. 1. 2016, kdy SOKP 512 byl zařazen do kategorie dálnic. Navíc žalobci uvádí, že SOKP 512 žádnou svou částí nezasahuje na území hl. m. Prahy, a nebyla tak naplněna ani podmínka ust. § 18 stavebního zákona. Mají za to, že na napadené řízení není možné aplikovat přechodné ustanovení novely zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), tzn. čl. II bod 3. zákona č. 268/2015 Sb.

14. *Zašesté.* Žalobci namítají, že žalovaný uložil *zjevně nedostatečné podmínky zkušebního provozu*, když uložil lhůtu k dokončení protihlukových stěn shodnou se lhůtou pro zkušební provoz stavby SOKP 512, a nezohlednil skutečnost, že protihlukové stěny byly již vybudovány (s výjimkou jediné), když i přes vybudování protihlukových stěn je hluková zátěž nadlimitní. Z tohoto důvodu žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné nebo pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.
15. *Zasedmé.* Žalobci poukazují na pochybení žalovaného, když při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze závazných stanovisek vztahujících se k předchozímu povolení zkušebního provozu. Navíc žalobci tvrdí, že tato závazná stanoviska jsou v rozporu s požadavky zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustálenou judikaturou nejvyšších soudů zcela neodůvodněná a nesplňují tak požadavek na jejich obsah.
16. *Zaosmé.* Žalobci zpochybňují důvodnost povolení zkušebního provozu SOKP 512, kterému předcházelo trojí povolení předčasného užívání stavby, a připomínají znění ust. § 124 stavebního zákona o smyslu zkušebního provozu stavby. Stavba byla uvedena do zkušebního provozu v červenci 2013 a zkušební provoz byl prodloužen již potřetí. Připomínají rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015 č. j. 2 As 37/2015-46 (č. 3322/2016 Sb. NSS) o tom, co je účelem zkušebního provozu. Tvrdí, že účelem napadeného rozhodnutí je umožnit provoz komunikace, která zcela prokazatelně a dlouhodobě porušuje hlukové limity bez uložení dostatečných podmínek (např. snížení rychlosti).
17. *Zadeváté.* Žalobci namítají porušení ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona a neplnění podmínek stanoviska EIA a stavebního povolení tím, že nebyla navrhována a realizována dodatečná protihluková opatření. Veřejnost, úřady a orgány veřejné správy nebyly podle žalobců seznamovány s výsledky monitorování jednotlivých složek a faktorů životního prostředí. Plnění podmínek stavebního povolení a stanoviska EIA nebylo podle žalobců posuzováno ani v jednom z rozhodnutí o předčasném užívání SOKP 512 ani v povolení zkušebního provozu. Dodatečná protihluková opatření (až na jedno) byla vybudována až v průběhu roku 2016.
18. *Zadesáté.* Žalobci namítají rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 119 odst. 2 a 3 stavebního zákona (nedodržení podmínek stavebního povolení, ohrožení života a veřejného zdraví a neaplikování technických norem týkajících se hodnocení hluku platných v době zpracování technické dokumentace). Připomínají, že hlukové limity jsou překračovány i podle nejnovějších měření a poukazují přitom na protokol z jednání na Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále jen „ŘSD“) ze dne 19. 9. 2016. Upozorňují, že dlouhodobé vystavování nadměrnému hluku ohrožuje život a veřejné zdraví a má negativní vliv na životní prostředí. Žalovaný podle nich ani nejednal o dostupném opatření, tj. snížení rychlosti na SOKP 512 do doby dobudování protihlukových opatření, ani při povolení užívání stavby nezajistil, aby stavba SOKP 512 neohrožovala život,

veřejné zdraví a životní prostředí. Žalovaný dále podle žalobců neaplikoval technické normy platné v době zpracování technické dokumentace, a tím porušil ust. § 119 odst. 3 stavebního zákona.

19. *Zajedenácté.* Žalobci jsou přesvědčeni, že žalovaný se dostatečně nezabýval okolnostmi případu, když opakovaně prodloužil bez dalšího řízení zkušební provoz, neodůvodnil řádně své rozhodnutí a nepoměřil zájmy dotčené povolením zkušebního provozu SOKP 512 se zájmem na ochranu života, zdraví a majetku osob žijících v blízkosti stavby SOKP 512; tím porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobci tvrdí, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá z ust. § 3 správního řádu, když podle žalobců žalovaný dostatečně nezabýval rozpory v měření a vyhodnocení hlukového stavu, na které poukazovali žalobci. V neposlední řadě není podle žalobců napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když se v něm žalovaný nevypořádává s nedodržováním hlukových limitů, a proto je žalobci navrhuji zrušit pro nepřezkoumatelnost. Odůvodnění napadeného rozhodnutí o povolení zkušebního provozu je podle žalobců velmi stručné a nevypořádává se s nezákonným zásahem do práv žalobců.
20. *Zadvanácté.* Žalobci uvádějí, že žalovaný ani nepostupoval podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), když napadené rozhodnutí měl považovat za rozhodnutí vydávané v navazujícím řízení a splnit tak svou informační povinnost podle ust. § 9b zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nebo si získat stanovisko podle ust. § 9a odst. 4 tohoto zákona.

III. Vyjádření žalovaného

21. Ve *vyjádření k žalobě* žalovaný předně setrval na stanovisku uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům.
22. K námitce týkající se hlukové problematiky (překračování závazných hygienických limitů hluku, porušení ústavního práva na příznivé životní prostředí či užití metodického návodu) odkazuje žalovaný na stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“).
23. Ve stanovisku KHS se uvádí, že nedošlo k porušení ústavního práva na příznivé životní prostředí, když se při hlukovém měření a stanovení odchylek měření postupovalo podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NV“), které bylo vydáno k provedení zákona o ochraně zdraví. Pokud by takto KHS nepostupovala, jednalo by se o nezákonný postup. KHS námitku žalobců týkající se překračování závazných hlukových limitů proto považuje za nedůvodnou. Podrobně popsala postup měření hluku se všemi odchylkami, které jsou způsobeny fyzikálními vlastnostmi zvuku. Dále uvádí, že hluková studia pouze predikuje budoucí stav vycházející ze vstupních údajů, a existuje tedy nejistota ve výpočtu skutečného hluku. Skutečný stav hlučnosti má být až předmětem měření ve skutečných podmínkách. Pro toto ověření slouží právě institut zkušebního provozu, který byl povolen napadeným rozhodnutím. V rámci zkušebního provozu stavebník doplnil protihluková

opatření na místech, která nevyhovovala zákonným limitům hluchnosti v době před nabytím účinnosti NV. KHS uvádí, že podle NV již hlukové limity nejsou překračovány, ale podle výhledové situace odpovídající kapacitě dopravy v roce 2025 budou tyto limity překračovány, proto KHS trvala na dobudování protihlukových opatření, které byly v době vydání napadeného rozhodnutí ve výstavbě. Dobudováním protihlukových opatření KHS podmiňovala vydání kladného závazného stanoviska pro kolaudaci stavby SOKP 512. Z tohoto důvodu byl zkušební provoz opětovně prodlužován. KHS se dále ve svém stanovisku vyjadřuje k jednotlivým měřením, na které je v žalobě odkazováno. KHS všechna tato měření (vyjma jedné, kdy bylo navrhována realizace protihlukových opatření) nepovažuje za důkaz o překračování hygienických limitů. Závěrem KHS poukazuje, že otázka obtěžování hlukem je vždy spojena se subjektivním vnímáním jednotlivých osob a subjektivním vztahem ke zdroji hluku. Je však nutné se zabývat pouze negativními vlivy hluku, které jsou potenciálně způsobily vyvolat zdravotní účinky. Za takové jsou považovány až hladiny hluku, které prokazatelně překračují stanovené limity.

24. Ve vztahu k námitce o rozporu s předpisy na ochranu veřejného zdraví žalovaný uvádí, že opatření ke snížení hlukové zátěže navrhuje a provádí stavebník, který protihluková opatření prováděl, nikoli stavební úřad. Žalovaný se domnívá, že míra únosného a přípustného zatížení nebyla překročena tou měrou, aby bylo přijato opatření ve formě zákazu užívání stavby.
25. Ani námitku, že napadené rozhodnutí neodpovídá žádosti, nepovažuje žalovaný za relevantní. Povolení zkušebního provozu musí na sebe časově navazovat, jinak by se žalovaný dostal do procesně neřešitelné situace, proto nežádal nová závazná stanoviska, když stavební zákon toto nepožaduje. Proto rozhodoval znovu o podané žádosti z roku 2013 s přihlédnutím k časovému rozsahu.
26. Co se týká věcné příslušnosti žalovaného, odkazuje žalovaný plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. K námitce vyjádřené jako zjevně nedostatečné podmínky zkušebního provozu žalovaný uvádí, že podmínka v napadeném rozhodnutí je formulována tak, aby byla vymahatelná, je zde určen časový limit, ve kterém musí stavebník podmínku splnit.
28. K námitce rozporu s účelem povolení zkušebního provozu žalovaný vysvětluje, že by dnes zkušební provoz povolil na delší časový úsek než je jeden rok. V předmětném řízení měl žalovaný pouze dvě možnosti, mohl zkušební provoz povolit nebo provoz na stavbě SOKP 512 zakázat. Jelikož stavba SOKP 512 až na překročení hlukových limitů splňovala všechny podmínky provozu, neviděl žalovaný žádnou jinou možnost, než zkušební provoz povolit, protože nehrozila zcela zjevná a neodvratitelná závažná újma na zdraví a majetku. K plnění podmínek stanoviska EIA žalovaný uvádí, že mu nepřijde vhodné, aby vynucoval podmínky obsažené v tomto žalobním bodě. Dále žalovaný k žalobnímu bodu týkající se nedodržení podmínek stavebního povolení uvádí, že k překračování hlukových limitů již nedochází, popřípadě je hluk způsoben komunikací II/101, nikoliv stavbou SOKP 512. K možnému zákazu užívání stavby na základě ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona žalovaný zdůrazňuje, pokud stavba se od projektové dokumentace zásadně neliší nebo se liší v rozsahu schváleném v řízení o změně stavby, nikdy žalovaný k zákazu užívání stavby nepřistoupil.
29. Co se týká námitky porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, žalovaný uvádí, že ve chvíli, kdy stavební úřad stojí před stavebně technicky dokončenou stavbou, měl pouze dvě

možnosti, a to povolit zkušební provoz, anebo zakázat užívání stavby. V případě SOKP 512 se jedná o součást páteřní komunikace celého státu a právě po této stavbě jezdí těžká nákladní doprava, která by jinak projížděla Prahou. Přijaté řešení (povolení zkušebního provozu) proto podle žalovaného odpovídá okolnostem případu a je v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný zdůrazňuje, že právě nedodržení hlukových limitů bylo důvodem pro nařízení a prodloužení zkušebního provozu, jinak by byla stavba zkolaudována. Souhlasí se žalobci, že vyjádření žalobců nebylo pojednáno v rozhodnutí o zkušebním provozu, tím došlo skutečně k opomenutí. Závěrem ve svém vyjádření žalovaný stručně uvádí, že se nejedná o navazující řízení.

30. K vyjádření k žalobě připojil žalovaný i vyjádření KHS ze dne 20. 12. 2016, které podrobně reagovalo na námitky týkající se tvrzeného porušování práva na příznivé životní prostředí, tvrzeného překračování závazných hygienických hlukových limitů v časovém vztahu k vydání napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a replika žalobců

31. Městský soud podle ust. § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyrozuměl ŘSD jako osobu zúčastněnou na řízení, která může být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech soudním přezkumem napadeného rozhodnutí. ŘSD uplatnilo právo osoby zúčastněné na řízení a navrhlo odmítnutí žaloby z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobců. ŘSD poukazuje, že žalobci nebyli účastníky řízení předcházejícímu napadenému rozhodnutí a není ani prokázáno zkrácení jejich práv podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., když na předmětné stavbě SOKP 512 jsou již provedena dodatečná protihluková opatření a měření prokazují, že nedochází k překračování hlukových limitů. Navíc ŘSD požádal na konci roku 2016 o kolaudaci předmětné stavby, aby mohl být ukončen zkušební provoz.
32. Žalobci následně podali repliku, ve které setrvávají na uvedených žalobních bodech a na svém návrhu zrušení napadeného rozhodnutí a blíže se vyjadřují k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení. Tvrdí, že argument týkající se splnění hlukových limitů na základě hlukových měření v říjnu 2016 nemůže být relevantní pro posouzení jejich aktivní žalobní legitimace, když řízení o vydání napadeného rozhodnutí bylo zahájeno 29. 8. 2016, tedy před samotným hlukovým měřením. Žalobci mají za to, že práva veřejnosti mohou být zkrácena i pouhým zhoršením životního prostředí, a nikoli, jak dovozuje osoba zúčastněná na řízení, že práva účastnit se řízení má veřejnost až v případě překročení zákonných limitů. Setrvávají na stanoviscích ohledně skutečného naměřeného hluku bez možnosti užití odchylek v měření hluku na základě podzákonného předpisu. Dávají městskému soudu ke zvážení posouzení NV, resp. postupu *aplikace nejistoty měření v neprospěch veřejného zdraví pouze na základě nařízení vlády je v souladu s účelem zákona o ochraně zdraví a zároveň, zda se nejedná o rozpor s ústavním pořádkem, k jehož posouzení je příslušný Ústavní soud*. Žalobci dále poukazují, že stanovisko KHS se dostatečně nevypořádává s argumenty žalobců a zcela přebírá argumentaci žalovaného o jednotlivých zdrojích hluku. Dále si žalobci všimají, že ve svém stanovisku KHS namítá věcnou nesprávnost měření provedených na základě pokynů žalobců, a přitom zcela přejímá výsledky měření předkládaná stavebníkem. Žalobci dále nesouhlasí s postupem žalovaného, který po dobu více než 6 let dostatečně nevynucoval po stavebníkovi dodržování hlukových limitů a obstarávání závazných stanovisek, když je žalovaný

povinen chránit veřejné zájmy. Ve zbývajících bodech repliky žalobci opakují, že žalovaný měl i jiné instituty k dodržování hlukových limitů, že skutečnou hlukovou zátěž nelze ověřit ve stavebním řízení, že právě hluková a imisní zátěž je jedním z nejzásadnějších vlivů celé stavby, a připomínají, že výskyt civilizačních chorob přímo vzrůstá s hlukností prostředí. Vyjadřují (blíže nedoložené) tvrzení, že je zřejmé, že došlo ke zjevné a neodvratitelné závažné újmě na zdraví u poměrně velkého počtu obyvatel v okolí stavby SOKP 512. Podle žalobců není pravdou, že by stavební úřad měl pouze dvě možnosti, tedy povolit zkušební provoz nebo zakázat užívání stavby, neboť ve spolupráci s dalšími orgány veřejné správy měl více možností (snížení rychlosti, změna povrchu), jak omezit hlukovou zátěž. Závěrem žalobci zdůrazňují, že správní orgán musí, resp. měl podrobně zkoumat, zda převažuje veřejný zájem na provozu této komunikace nad veřejným zájmem na ochraně lidského života, zdraví a majetku. Nesouhlasí s tím, že ochrana osob žijících v blízkosti stavby SOKP 512 by měla být automaticky nižší prioritou než obdobné zájmy obyvatel Prahy.

V. Soudní přezkum

33. Jednání před městským soudem se žalobci nezúčastnili, zúčastnili se ho však žalovaný a osoba zúčastněná na řízení (ŘSD). Pokud jde o limity hluku, žalovaný odkázal na stanovisko KHS. Zároveň dal za pravdu námitce žalobců o věcné nepřislušnosti žalovaného v řízení s tím, že věcně příslušným by mělo být Ministerstvo dopravy. ŘSD rovněž odkázalo na stanovisko KHS i opatření, jež vyústila v usnesení vlády ze dne 15. 8. 2018 č. 525, které se týkalo materiálu k SOKP 512 a které uložilo ministru dopravy zajistit realizaci dodatečných protihlukových opatření v případě překračování stanovených hlukových limitů. Po závěrečné kontrolní prohlídce dne 6. 12. 2018 KHS vydala podle ŘSD souhlasné stanovisko s tím, že limity hluku jsou plněny. Co se týče otázky věcné příslušnosti žalovaného, ŘSD má za to, že žalovaný (tedy Magistrát hlavního města Prahy) byl v dané věci příslušným podle přechodné právní úpravy novely zákona o pozemních komunikacích (čl. II bod 3. zákona č. 268/2015 Sb.), i když se jedná o otázku výkladu a existují na ni různé názory.
34. Důkazy navrhované v žalobě nebyly soudem provedeny pro nadbytečnost, neboť rozhodující dokumenty byly soudu k dispozici v rámci předloženého správního spisu, navíc účastníci, v jejichž zájmu by bylo se k nim vyjádřit, se jednání nezúčastnili. Pokud jde o důkazy, které byly provedeny ve správním řízení, soud je sice může zopakovat a eventuálně i přehodnotit, v projednávaném případě však nenašel důvod k jejich přehodnocení.
35. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
36. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a po skutkové i právní stránce se v zásadě ztotožnil se žalovaným správním orgánem, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v napadeném rozhodnutí.
37. S přihlédnutím k rozsáhlosti žaloby a množství argumentů, které se často v jejím textu opakují a překrývají, nezbylo, než aby městský soud posoudil námitky žalobních bodů 1., 2., 3., 6., 7., 9., 10., 11. a 12., které se vesměs týkají hlukových limitů včetně hlukové zátěže

a jejich překračování, práva na příznivé životní prostředí a posuzování vlivu na ně či podmínek zkušebního provozu, v ucelených blocích a zároveň podle principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na celkové právní problémy, které žaloba nastíní a s kterými se soud vypořádá. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Nelze nevidět, že tento přezkum, tedy přezkum povolení zkušebního provozu k žádosti stavebníka z dubna 2013 byl překryt dalším zkušebním provozem, jehož povolení přezkoumával městský soud souběžně pod sp. zn. 11 A 155/2017.

38. Zpochybňují-li žalobci důvodnost povolení zkušebního provozu SOKP 512 mj. tím, že mu předcházelo trojí povolení předčasného užívání stavby (mezi žalobními námitkami *zaosmě*), pak je nutno připomenout, že stavební zákon rozlišuje mezi předčasným užíváním stavby a jejím zkušebním provozem, přičemž někdejší povolení předčasného užívání není předmětem napadeného rozhodnutí, a tím ani nemůže být předmětem tohoto přezkumu. Nutno ale dodat, že stavební zákon (§ 123 odst. 4) umožňuje (v alternativě) přechod z režimu předčasného užívání do režimu zkušebního provozu.
39. Městský soud v první řadě uznal žalobní, resp. aktivní procesní legitimaci všech tří žalobců a posoudil ji v širším pojetí ochrany přístupu k soudu s ohledem na stávající praxi soudního přezkumu správních rozhodnutí o zkušebním provozu SOKP 512, která akceptovala žalobní legitimaci těchto žalobců, jimž předtím nesvědčilo účastenství ve správním řízení, protože jedinými účastníky řízení o povolení zkušebního provozu stavby jsou podle ust. § 124 odst. 2 stavebního zákona stavebník a vlastník stavby (takže z iniciativy žalobců ani nemohlo proběhnout odvolací správní řízení). Od tohoto právního posouzení žalobní legitimace není důvodu se odchýlit ani v tomto řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2014 č. j. 4 As 157/2013-33, uveřejněný pod č. 3060/2014 Sb. NSS, podle něhož mj. *platná právní úprava aktivní legitimace ... nespojuje přímo právo na přístup k soudu a účastenství ve správním řízení*).
40. Rovněž včasnost podané žaloby, a tím i reálnost zachování lhůty pro podání žaloby žalobci má městský soud za nespornou mezi účastníky. Městský soud vyhodnotil informaci podanou při jednání před soudem, jak žalobci měli možnost se dozvědět o obsahu napadeného rozhodnutí, a posoudil žalobu jako podanou v reálné lhůtě po seznámení se s rozhodnutím, a to interpretačně „benevolentně“ s přihlédnutím k příslušné judikatuře (rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2011 č. j. 9 As 92/2011-186, bod 39. odůvodnění již cit. rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2014 č. j. 4 As 157/2013-33, rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2009 č. j. 2 As 25/2007-118, uveřejněný pod č. 1838/2009 Sb. NSS), podle níž *nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu*).
41. Městský soud předně posoudil i námitku věcné příslušnosti (mezi žalobními body *zapáté*) s ohledem na změnu právního režimu předmětné komunikace, avšak námitku žalobců, k níž se – v naprostém protikladu k tomu, co sám konstatoval ve svém, tj. napadeném rozhodnutí – připojil až při jednání před soudem i žalovaný, neakceptoval a přiklonil se k právnímu výkladu Ministerstva dopravy podanému v průběhu správního řízení, který

napadené rozhodnutí připomíná. Vychází z toho, že řízení v této věci navazuje na správní řízení, které předcházelo původnímu přezkumnému řízení vedenému pod sp. zn. 6 A 162/2013, a proto je třeba aplikovat postup předvídaný přechodným ustanovením čl. II bodu 3. zákona č. 268/2015 Sb. (novely zákona o pozemních komunikacích), podle něhož řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti této novely a do tohoto dne neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této novely. Obdobný právní výklad odkazující na citované přechodné ustanovení zaujalo při jednání před soudem i ŘSD.

42. Úvodem zároveň městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, obsahuje dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí, závěry, k nimž správní orgán dospěl, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi ani se zásadami logického uvažování a žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí rovněž řádně vypořádal se skutkovým a právním stavem věci. Žalobní námitka (zmíněná mezi žalobními body *zajedenácté*) tak není důvodná.
43. V úvodu přezkumu se městský soud zabýval i námitkou (mezi žalobními body uvedenou *začtvrté*), zda napadené rozhodnutí odpovídá žádosti, když původně bylo v roce 2013 požádáno o povolení ke zkušebnímu provozu do konce roku 2015 a když další žádost nebyla podána. Městský soud má za to, že v daném případě, jde o situaci, kdy žalovaný správní orgán se musel vyrovnat nejen s právní, ale i časovou stránkou žádosti o povolení zkušebního provozu na SOKP 512, totiž se situací, kdy rozsudkem NSS ze dne 31. 5. 2016 (č. j. 4 As 17/2016-44), byl zrušen nejen rozsudek městského soudu v řízení, jež se týkalo téže žádosti o povolení zkušebního provozu, ale kdy (31. 5. 2016) bylo zároveň zrušeno ex post i samotné rozhodnutí žalovaného o povolení zkušebního provozu na období od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015. Městský soud se přiklonil k právnímu výkladu, jaký zaujal žalovaný ve vyjádření k žalobě. Akceptoval, že žalovaný byl v procesní situaci, kdy musel znovu rozhodnout o žádosti z roku 2013 a kdy považoval za nadbytečné požadovat po stavebníku podání další žádosti. Nehledě na skutečnost, že se zároveň musel vyrovnat se zavazujícím právním závěrem NSS uvedeným v citovaném zrušujícím rozsudku. Za doby trvání zkušebního provozu lze navíc i bez předchozího řízení vydat nové rozhodnutí o prodloužení doby trvání zkušebního provozu (§ 124 odst. 1 stavebního zákona). Postup žalovaného tak městský soud hodnotí jako vhodný dané procesní situaci. Námitku žalobců tak neshledal důvodnou.
44. Městský soud neshledal důvodným návrh žalobců (viz repliku k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení) ke zvážení posouzení souladu NV se zákony a ústavním pořádkem, resp. nedospěl k přesvědčení, že NV by bylo v rozporu s ústavním pořádkem a zákony České republiky. Z toho důvodu nevyloučil jeho právní aplikaci. NV je „technickým“ prováděcím předpisem nově vymezujícím (v době přijetí, tedy v roce 2011) pojem prostoru významného z hlediska pronikání hluku z venkovních prostor do vnitřních chráněných prostor staveb, s tím, že hodnocení z hlediska dopadajícího zvuku bylo veřejně prezentováno jako souladné s doporučením limitních hodnot Světové zdravotnické organizace.
45. V rámci věcných připomínek soustředili žalobci své výtky na *překračování závazných hygienických limitů hluku, porušení práva na příznivé životní prostředí a překračování hlukových limitů představující hlukovou zátěž, která je v rozporu s předpisy na ochranu veřejného zdraví.*

46. Stavba SOKP 512 vyústila nejprve v povolování předčasného užívání (od r. 2010), posléze pak v opakované povolování zkušebního provozu na SOKP 512. Stavební zákon rozlišuje – jak již bylo připomenuto v bodě 38 – podmínky pro povolení předčasného užívání stavby a podmínky pro povolení jejího zkušebního provozu.
47. Podle ust. § 124 stavebního zákona se zkušebním provozem stavby ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Zkušební provoz stavební úřad povolí na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu, anebo v jiném odůvodněném případě. V rozhodnutí stavební úřad uvede zejména dobu trvání zkušebního provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popř. podmínky pro plynulý přechod zkušebního provozu do užívání stavby. Vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Zkušební provoz lze povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popř. rozhodnutí dotčeného orgánu. Stavební úřad může též v případě nutnosti pro provedení zkušebního provozu uloženého podle § 115 odst. 2 stavebního zákona stanovit novým rozhodnutím další podmínky. Za doby trvání zkušebního provozu lze bez předchozího řízení vydat nové rozhodnutí o prodloužení doby trvání zkušebního provozu. Zkušební provoz je tudíž institutem, který má vést k tomu, aby se prověřily všechny aspekty stavby. Jeho účelem je tak posouzení hlavních vlastností a negativních důsledků stavby. Negativními důsledky jsou i hlukové imise z provozu stavby – komunikace. V tomto ohledu má městský soud za to, že v napadeném rozhodnutí o povolení zkušebního provozu stavby SOKP 512 vyjádřil žalovaný vše podstatné včetně podmínek tohoto provozu a včetně realizace protihlukových stěn a dostatečně a přesvědčivě se vypořádal s protiargumenty žalované strany.
48. Městský soud považuje v přezkoumávaném případě povolení zkušebního provozu za důvodné, protože měly být realizovány protihlukové stěny, včetně vyhodnocení jejich účinků, které měly zmírnit stávající hlukové imise. Tato provedená opatření měla přispět ke zjištění, zda provoz komunikace bude bezpečný a akceptovatelný pro stavby sloužící k bydlení nacházející se v blízkosti komunikace. Takto stanovená opatření představují naplnění účelu zkušebního provozu.
49. Stěžejní námitkou žalobců, prolínající se několika žalobními body, je hluková zátěž, která podle žalobců převyšuje stanovené limity a ohrožuje zdraví obyvatelstva i životní prostředí. Městský soud má za to, že v této fázi uvádění stavby SOKP 512 v život je rozhodující, zda povolení zkušebního provozu počítá s uvedeným rizikovým faktorem a zda v tomto ohledu přijímá a organizuje vhodná opatření. Nelze přehlédnout informaci, která je uvedena ve vyjádření KHS ze dne 20. 12. 2016 a podle níž na počítanou hlukovou zatíženost má vliv i to, že se původně neuvažovalo s obytnou výstavbou v takovém rozsahu a v takové blízkosti SOKP 512. Uvedené vyjádření poukázalo mj. na to, že v době realizace měření nebylo prokázáno překročení hygienického limitu naměřená hodnota při měření v roce a po nabytí účinnosti NV naměřená hodnota nepřekračuje hygienický limit pro noční dobu. Z vyjádření KHS, ale i z protokolu o měření hluku pro kolaudaci v červnu 2016 (PUDIS, protokol založen ve správním spise s čís. zakázky S-16-009 pro objednatele ŘSD), zejména jeho závěru na str. 22, navíc nevyplývá jednoznačnost namítaného hlukového zatížení výlučně ze SOKP 512, ale pramenící i z jiných blízkých komunikací, např. z komunikace II/101 či komunikace II/603 (žalovaný odkazuje na dokumentaci měření hluku ze srpna 2016).

50. Městský soud souhlasí s předneseným stanoviskem, že stavební úřad, resp. příslušný správní orgán rozhodující o zkušebním provozu stavby, musí posuzovat, jaký veřejný zájem je spojen se stavbou SOKP 512. Má za to, že jde o posouzení vztahu celospolečenského zájmu, přesněji vyjádřeno veřejného zájmu přesahujícího území jednoho vyššího územního samosprávného celku, k veřejným žalobci prezentovaným zájmům a zájmům obyvatel dotčených obcí Středočeského kraje i dotčených městských částí hlavního města Prahy, které mají rovněž rozměr zájmu veřejného. Má za to (do značné míry shodně se stanoviskem uvedeným ve vyjádření žalovaného k žalobě), že bez veřejné dopravy na moderních rychlostních komunikacích se neobejdou ani obyvatelé dotčených městských částí hlavního města Prahy, ani obyvatelé dotčených obcí Středočeského kraje, jejichž zájmy jako zájmy své prosazují žalobci. Je zjevné, že bez komunikace typu SOKP 512 se veřejnost neobejde, je však i zjevné (a v tom soud souhlasí se žalobci), že s výstavbou takové komunikace musí být spojena opatření ke snížení hlukové zátěže, která je nepřijatelná nejen z hlediska „hlukového standardu“, ale především z hlediska veřejného zájmu na ochraně zdraví – zde městský soud zdůrazňuje všech dotčených – obyvatel. Městský soud se shoduje s tvrzením žalovaného, že veřejným zájmem je zde zájem na výstavbě páteřní komunikace celého státu, na níž se především realizuje těžká nákladní doprava, což je z hlediska veřejného zdraví a životního prostředí pozitivní, neboť jinak by vozidla určená pro těžkou nákladní přepravu projížděla Prahou, resp. jednotlivým obydlenými městskými částmi, a rovněž přímo i mnohými přilehlými obcemi Středočeského kraje. Městský soud se shoduje se stanoviskem, že přijaté řešení odpovídá okolnostem případu, je v souladu s veřejným zájmem a je kompromisem pro všechny dotčené. Městský soud má za to, že pokud by tato stavba nebyla realizována, nastal by nežádoucí stav, jaký naznačil žalovaný ve vyjádření k žalobě, totiž že veškerá doprava by projížděla Prahou a přilehlými obcemi. Svou úvahu městský soud uzavírá konstatováním, že při sledování veřejných zájmů je třeba dbát na jejich vyváženost, a má za to, že aspektu stěžejní povahy hlukové zátěže se napadené rozhodnutí věnovalo dostatečně a objektivně, když vycházelo mj. ze souhlasného stanoviska KHS (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí), a zabývalo se hlukovým zatížením dopravy na SOKP 512.
51. Smysl a účel povolení zkušebního provozu je vyjádřen v ust. § 124 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož právě zkušební provoz má vést k tomu, aby se prověřily všechny aspekty stavby a „slovy zákona“ právě *zkušebním provozem stavby se ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace*. Zkušební provoz stavební úřad povolí podle cit. ustanovení na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu nebo v jiném odůvodněném případě. V rozhodnutí uvede zejména dobu trvání zkušebního provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popř. podmínky pro plynulý přechod zkušebního provozu do užívání stavby. Vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Zkušební provoz lze povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popř. rozhodnutí dotčeného orgánu. Za situace, kdy předmětem soudního přezkumu je povolení zkušebního provozu, nikoli konečná kolaudace stavby, má městský soud za to, že všechny uvedené zákonné podmínky byly v napadeném rozhodnutí o povolení zkušebního provozu stavby SOKP 512 dodrženy včetně předpokladu realizace protihlukových stěn a vyhodnocení jejich účinku. Povolení zkušebního provozu vyjádřilo vše podstatné z hlediska požadavku zákona a vyhovělo i závaznému stanovisku NSS obsaženému ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2016 č. j. 4 As 17/2016-44.

52. Důvodná není ani námitka, že by žalovaný nezjišťoval stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a že se dostatečně nezabýval tvrzenými rozpory v měření a vyhodnocení hlukového stavu. Účastníkem správního řízení byl v tomto případě pouze stavebník, tedy ŘSD (§ 124 odst. 2 stavebního zákona), jemuž bylo vyhověno, takže nedošlo k porušení cit. ustanovení, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí nereagovalo na námitky žalobců.
53. Z důvodů výše uvedených městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť má za to, že se napadené rozhodnutí vypořádalo se skutkovou i právní stránkou věci dostatečně a v souladu se zákonem; městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Posouzení nákladů řízení

54. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžných činností.
55. Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo pouze na náhradu těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou soud uložil. V tomto případě městský soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává v tomto případě, podává-li se v listinné formě, v pěti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2018

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu